Lietas arhīva Nr. A42-00711-18/10
ECLI:LV:ADRJRIT:2018:0806.A420269117.1.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2018. gada 6. augustā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Ieva Dambe,

piedaloties pieteicējam /pers. A/, pieteicēja pārstāvim /pers. B/ un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Tieslietu ministrijas – pārstāvim Gintam Ručevskim,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas pēc /pers. A/ pieteikuma ierosināta par Tieslietu ministrijas Disciplinārlietu komisijas 2017. gada 30. jūnija lēmuma Nr. 1-4.4/6 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Latvijas Zvērinātu tiesu izpildītāju padomes (turpmāk – padome) 2017. gada 3. maija lēmumu Nr. 489/PL4 (turpmāk – lēmums par disciplinārlietas ierosināšanu) pēc personas sūdzības ierosināta disciplinārlieta pret pieteicēju zvērinātu tiesu izpildītāju /pers. A/ par padomes 2013. gada 8. novembra metodisko norādījumu „Noteikumi par faktu fiksēšanu" (turpmāk – metodiskie norādījumi) 1. un 17. punkta pārkāpšanu.

[2] Ar Zvērinātu tiesu izpildītāju disciplinārlietu komisijas (turpmāk – disciplinārlietu komisija) 2017. gada 30. jūnija lēmumu Nr. 1-4.4/6 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) pieteicējam piemērots disciplinārsods – izteikta piezīme.

Pārsūdzētais lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem apsvērumiem.

[2.1] Aktā par fakta fiksēšanu zvērināts tiesu izpildītājs norāda tikai tos apstākļus, ko fakta fiksēšanas brīdī uztvēris, izmantojot cilvēka maņu orgānus un speciālos tehniskos līdzekļus vai mērierīces. Fiksētajam faktam jābūt aprakstītam skaidri, saprotami un atbilstoši faktiskajai situācijai, lai trešajai personai būtu objektīvs priekšstats par aktā norādītajiem faktiem un apstākļiem.

Aktā nav atļauts ierakstīt savus secinājumus, slēdzienus vai pieļāvumus par fiksēto faktu, kā arī nav atļauts paša redzēto, dzirdēto vai kā citādi uztverto aizstāt ar secinājumiem, slēdzieniem vai pieļāvumiem.

Fakta fiksēšana ir tikai novērotās lietas, darbības vai situācijas aprakstīšana, bet ne slēdzienu izdarīšana. Zvērinātam tiesu izpildītājam aizliegts interpretēt redzēto vai izdarīt no tā kādus secinājumus.

[2.2] Pieteicējs 2016. gada 26. septembra aktā Nr. 00475/086/2016-AKT (turpmāk –26. septembra akts) ir izdarījis vairākus savus secinājumus par fakta fiksēšanas vietā un brīdī redzēto, uz ko norāda lietotie formulējumi „ēka ir neapdzīvojama telpu grupa", „kura tiek izmantota kā garāžu bokss". No 26. septembra aktā norādītās informācijas nav saprotams, kādā veidā pieteicējs fakta fiksēšanas brīdī varēja uztvert minētos formulējumus.

[2.3] Pretēji lēmumā par disciplinārlietas ierosināšanu norādītajam disciplinārlietu komisija atzīst, ka pieteicējs, salīdzinot paša acīm redzēto ar telpu plānu, varēja konstatēt, ka telpu plānā iezīmētā starpsiena dabā neeksistē.

[2.4] 26. septembra aktā izteiktais apgalvojums, ka dabā nav konstatējama telpa ar kadastra numuru /numurs/, tiek vērtēts kā neveiksmīgs formulējums. No 26. septembra aktā minētā par starpsienas neesamību secināms, ka telpa ar attiecīgu kadastra numuru eksistē, bet tā nav nodalīta ar starpsienu. Pieteicēja rīcībā, izdarot šādu paviršu ierakstu 26. septembra aktā, saskatāmas nolaidības pazīmes, kas ir ētikas normu, nevis metodisko norādījumu pārkāpums.

Tā kā disciplinārlieta nav ierosināta par ētikas normu pārkāpumiem, disciplinārsods par šo pārkāpumu nav piemērojams.

[2.5] 26. septembra aktā un 2016. gada 30. septembra aktā Nr. 00481/086/2016-AKT (turpmāk – 30. septembra akts) norādīta atšķirīga informācija par telpu /adrese/, kadastra numurs /numurs/. Proti, 26. septembra aktā norādīts, ka minētā telpa dabā nav konstatējama, bet no 30. septembra aktā norādītā var izdarīt secinājumu, ka minētā telpa tās adresē tomēr ir atradusies.

Zvērināts tiesu izpildītājs nevar fiksēt to, ka dabā nav konstatējams kadastra objekts.

Fiksētā atšķirīgā informācija par telpas esību /adrese/ rada šaubas trešajām personām par pieteicēja fiksēto faktu atbilstību faktiskajai situācijai un līdz ar to arī šaubas par pieteicēja profesionalitāti fakta fiksēšanā.

[2.6] Zvērinātu tiesu izpildītāju sastādītajiem aktiem par fakta fiksēšanu var būt būtiska nozīme kā pierādījumiem. Tādēļ par konkrēta fakta fiksēšanu sastādītajam aktam jāietver precīzs faktisko apstākļu konstatējums.

Pieteicējs, sastādot neprecīzus aktus, kas satur arī izdarītus secinājumus, rada iemeslu sabiedrībai apšaubīt šā un līdz ar to visu citu zvērinātu tiesu izpildītāju sastādīto dokumentu pareizību, atbilstību un pamatotību, kā arī mazina uzticamību un paļaušanos zvērinātu tiesu izpildītāju sastādītajiem dokumentiem.

[2.7] Pieteicējam ir ilggadēja pieredze zvērināta tiesu izpildītāja amatā, līdz ar to viņam nevar būt nezināmas metodiskajos norādījumos norādītās prasības aktu par fakta fiksēšanu sastādīšanā. Neskatoties uz minēto, pieteicējs nav atzinis, ka pieļāvis pārkāpumus, nepiekrīt un neapzinās, kādu pārkāpumu izdarījis un kāda ir tā nozīme.

Pieteicēja pārkāpumi nav vērtējami kā apzināta un ļaunprātīga rīcība, bet gan liecina par rupju neuzmanību un paviršību aktu sastādīšanā. Līdz ar to par izdarīto disciplinārpārkāpumu atbilstošs un samērīgs disciplinārsods pieteicējam ir piezīme.

[3] 2017. gada 1. augustā Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu.

Pieteikums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[3.1] Nav saprotams, kāda veida darbība ir pārkāpums – vai aizliegta ir 26. septembra aktā norādītā secinājuma izdarīšana vispār vai arī norādīts nepietiekams secinājuma pamatojums.

[3.2] 26. septembra aktā norādītā informācija satur pieteicēja dabā redzēto apstākļu tiešu atspoguļojumu. Tajā norādīts, ka ēkai ir paceļamie vārti. Kaut arī telpā ar paceļamajiem vārtiem teorētiski var mitināties personas, šāda telpa nevar tikt atzīta par dzīvojamo telpu.

Dzīvojamā telpa ir tāda, kas ir iekārtota tā, ka tā izmantojama dzīvošanai parastos apstākļos. Pieļaut, ka dzīvojamā telpa ir tāda, kurai ir paceļamie vārti, ir neatbilstoši ierastajai lietu kārtībai.

[3.3] 30. septembra aktā norādīts, ka telpā atradās autopacēlājs, kas bija redzams pa 26. septembra aktā norādītajiem logiem paceļamajos vārtos. Tādēļ nepastāvēja šaubas, ka telpa kopumā ir garāžas bokss, nevis dzīvojamā telpa, noliktava vai telpa ar citu lietošanas mērķi. Tas, ka telpā neatradās dzīvošanai piemērotas mēbeles vai cits dzīvokļa aprīkojums, nav norādīts aktā, jo šādu lūgumu netika izteikusi persona, kas lūgusi fiksēt faktu. Pienākot pie ēkas un ielūkojoties tajā caur logu, bija redzams, ka ēka ir garāža, nevis dzīvoklis. Minētie secinājumi izdarāmi tieši no redzētā dabā, pielietojot parasta cilvēka dzīvē gūtu pieredzi.

[3.4] Ja aktos lietotais formulējums nav pietiekami precīzs, lai aprakstītu patieso fiksēto informāciju, pieteicējs apņemas turpmāk precīzāk aprakstīt redzēto, tomēr nesaskata neprecizitātē disciplinārsodāmu pārkāpumu.

[3.5] Secinājumi pārsūdzētajā lēmumā ir savstarpēji pretrunīgi un nesniedz skaidru viedokli, kāda rīcība, fiksējot faktu, ir atļauta un kāda rīcība ir sodāma.

Starpsienas esamība rada no kopējās telpas atdalītu atsevišķu telpu. Nav pamata uzskatīt, ka 26. septembra aktā vārds „telpa" būtu lietots ar nozīmi „daļa no izplatījuma". Lietojot vārdu „telpa" attiecībā uz ēkām, jāsecina, ka telpas esamībai svarīga ir to nošķirtība ar sienām.

[3.6] Nevar piekrist secinājumam, ka no formulējuma 30. septembra aktā var secināt, ka telpa /adrese/, kadastra numurs /numurs/, tomēr pastāv.

Nedzīvojamās telpas adrese un tās kadastra numurs, kas norādīta 26. septembra aktā un 30. septembra aktā, izriet no ieraksta zemesgrāmatā.

Pieteicējs 30. septembra aktā norādījis, ka ieradies adresē /adrese/, jo minētajai vietai ir piešķirta šāda adrese. Tas gan nenozīmē, ka šajā adresē atrodas zemesgrāmatā norādītā būve. Starpsienas neesamības fakts, kuru vizuāli konstatēja pieteicējs, nepadara par neesošu pašu adresi, bet padara par neesošu būvi – telpu, kas atdalīta no kopējā korpusa ar starpsienu.

[3.7] Slēdziens pārsūdzētajā lēmumā par to, ka zvērināts tiesu izpildītājs nevar fiksēt to, ka dabā nav konstatējams kadastra objekts, ir nepareizs un nav pamatots ar tiesību normām.

Ja zvērināts tiesu izpildītājs redz, ka uz zemes gabala nav saskatāma plānā norādītā ēka ar noteiktu kadastra numuru, aktā būtu ierakstāma tieši šāda informācija, ka ēka adresē neeksistē. Fakts, ka zvērināta tiesu izpildītāja sastādītais akts par ēkas neesamību nav pamats šīs ēkas izslēgšanai no kadastra reģistra, nozīmē nevis to, ka zvērināts tiesu izpildītājs šādu faktu nevar fiksēt, bet gan, ka neesošu būvju izslēgšanai no kadastra reģistra ir likumā noteikta cita kārtība. Tas netraucē zvērināta tiesu izpildītāja sastādīto aktu un tā saturu izmantot citām vajadzībām.

[3.8] 26. septembra un 30. septembra aktos norādītā informācija un citi uz objektu attiecināmie dokumenti ir viennozīmīgi, skaidri, nerada pārpratumus un nesatur neprecizitātes. Akti bija nepieciešami kā pierādījumi tiesvedībai. Tas nozīmē, ka tos izmantos tikai augsti kvalificēti juristi (tiesa), kuri ir iepazinušies ar lietas materiāliem, un tikai kontekstā ar tiesā iesniegtā strīda būtību. Aktos norādīto informāciju nav plānots izmantot citiem mērķiem, ar to saturu nav paredzēts iepazīties nepiederošām personām, kurām nav atbilstošu juridisku zināšanu un informācijas par aktos norādīto objektu būtību. Tādēļ nav pamata slēdzienam (secinājumam), ka akti ir neprecīzi, pārprotami un izdarītus secinājumus saturoši.

[4] Tieslietu ministrija tiesai sniegtajā rakstveida paskaidrojumā pieteikumu uzskata par nepamatotu un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādīto argumentu pamata, papildus norādot šādus apsvērumus.

[4.1] Tā kā apstākli, ka telpa ir nedzīvojama, raksturo fakti, kas liecina, ka tā varētu nebūt piemērota dzīvošanai, kas nenoliedzami ir uztverams ar maņu orgāniem vai mērierīcēm, tad secināms, ka pieteicējs, norādot, ka telpu grupa ir nedzīvojama, ir izdarījis slēdzienu. Savukārt norāde, ka telpa „tiek izmantota kā garāžas bokss", ir atzīstama par secinājumu, acīmredzami pamatojoties uz konstatēto, ka telpā atrodas auto pacēlājs.

Tādēļ lietā nevar būt strīda, ka pieteicējs 26. septembra aktā ir izdarījis secinājumus, slēdzienus un pieļāvumus par fiksējamo faktu, nevis fiksējis konkrētas lietas, parādības, stāvokļus vai darbības, ko uztvēris ar cilvēka maņu orgāniem vai speciāliem tehniskajiem līdzekļiem vai mērierīcēm.

[4.2] Pieteicēja kompetencē neietilpst kadastru objektu esamības vai neesamības konstatēšana, jo telpu uzmērīšana un nekustamā īpašuma, dzīvokļa īpašuma datu aktualizācija un ieraksta dzēšana par kadastra objektu arī notiek likumā noteiktajā kārtībā.

Nav pamatota pieteicēja norāde, ka likumā noteiktā citādā Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā esošo datu aktualizācijas kārtība neliedz pieteicējam fiksēt faktu arī citiem mērķiem. Nav atbalstāma un pieļaujama tāda apstākļu veidošana, ka fakta fiksēšanas rezultātā tiek radīti priekšnoteikumi tādas tiesiskas situācijas radīšanai, kas neatbilst Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā reģistrētajai informācijai.

Nav nozīmes personu juridiskajām zināšanām, ja strīda risinājuma tiesā panākšanai tiek kompromitēta Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā iekļautā informācija, neizlietojot likumā noteiktos līdzekļus tās aktualizācijas nodrošināšanai.

Pieteicējs, salīdzinot paša redzēto ar telpu plānu, varēja konstatēt vien sienas neesamību, nevis attiecīgā kadastra objekta neesamību.

Tomēr lietā minētajam pārkāpumam par kadastra objekta neesamības konstatēšanu nav nozīmes, jo pārkāpums nav saistīts ar metodisko norādījumu neievērošanu, par ko pieteicējam piemērots disciplinārsods.

[4.3] Ja pieteicējs 26. septembra aktā ir norādījis, ka telpa /adrese/, kadastra numurs /numurs/, neeksistē, tad pieteicējs nevar ierasties telpā ar tādu adresi.

[5] Pieteicējs un viņa pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu uzturēja, balstoties uz pieteikumā minētajiem argumentiem. Papildus pieteicēja pārstāvis vērsa tiesas uzmanību uz disciplinārlietas izskatīšanu bez pieteicēja klātbūtnes.

Tieslietu ministrijas pārstāvis tiesas sēdē pieteikumā ietverto prasījumu neatzina uz pārsūdzētajā lēmumā norādīto argumentu pamata.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, izvērtējusi lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus un uzklausījusi lietas dalībnieku paskaidrojumus, atzīst, ka pieteikums ir noraidāms.

[7] Tiesa konstatē, ka ar pārsūdzēto lēmumu pieteicējam piemērots disciplinārsods par metodisko norādījumu 1. un 17. punkta pārkāpšanu.

Metodisko norādījumu 1. punkts noteic, ka faktu fiksēšana ir ar cilvēka maņu orgāniem uztveramu vai ar cilvēka maņu orgāniem uztveramu un ar speciāliem tehniskajiem līdzekļiem vai mērierīcēm nosakāmu konkrētu lietu, parādību, stāvokļu vai darbību formulēšana vārdos, kas tiek ierakstīti aktā par fakta fiksēšanu. Fakta fiksēšana ietver sevī šādu darbību kopumu: nokļūšana no zvērināta tiesu izpildītāja prakses vietas līdz fakta fiksēšanas vietai un

atpakaļ, fakta fiksēšanas veikšana un akta sagatavošana.

Atbilstoši metodisko norādījumu 17. punktam, ja iesniedzējs lūdzis fiksējamo faktu atspoguļot rakstveida formā, zvērināts tiesu izpildītājs fakta fiksēšanas laikā fiksēto rakstveidā atspoguļo aktā. Zvērināts tiesu izpildītājs formulē vārdos un ieraksta aktā tikai to, ko redz, dzird vai kā savādāk uztver vai ko nolasa no mērierīču rādītājiem konkrētajā fakta fiksēšanas vietā un brīdī. Zvērinātam tiesu izpildītajam nav atļauts paša redzēto, dzirdēto vai kā citādi uztverto aizstāt ar secinājumiem, slēdzieniem vai pieļāvumiem par fiksējamo faktu.

No minētajiem metodisko norādījumu punktiem, kā disciplinārlietu komisija to pamatoti norāda pārsūdzētajā lēmumā, izriet, ka aktā par fakta fiksēšanu zvērināts tiesu izpildītājs norāda tikai tos apstākļus, ko fakta fiksēšanas brīdī uztvēris, izmantojot cilvēka maņu orgānus (redzi, dzirdi, ožu, tausti) un speciālos tehniskos līdzekļus vai mērierīces. Zvērināta tiesu izpildītāja fiksētajam faktam jābūt aprakstītam skaidri, saprotami un atbilstoši faktiskajai situācijai tādā veidā, lai trešajai personai būtu objektīvs priekšstats par aktā norādītajiem faktiem un apstākļiem. Zvērinātam tiesu izpildītajam nav atļauts aktā ierakstīt savus secinājumus, slēdzienus vai pieļāvumus par fiksēto faktu, kā arī nav atļauts paša redzēto, dzirdēto vai kā citādi uztverto aizstāt ar secinājumiem, slēdzieniem vai pieļāvumiem. Fakta fiksēšana ir tikai novērotās lietas, darbības vai situācijas aprakstīšana, bet ne slēdzienu izdarīšana. Zvērinātam tiesu izpildītājam aizliegts interpretēt redzēto vai izdarīt no tā kādus secinājumus.

[8] Pārsūdzētajā lēmumā konstatēts, ka pieteicējs 26. septembra aktā izdarījis vairākus savus secinājumus par fakta fiksēšanas brīdī un vietā redzēto.

Ar jēdzienu „secinājums" tiek saprasta doma, spriedums, kas veidots, pamatojoties uz, piemēram, vērojumiem, eksperimentiem, faktiem, atzinumiem, spriedumiem (sk. *Latviešu literārās valodas vārdnīca. 1. – 8. Rīga, Zinātne, 1972. – 1996., pieejams: http://tezaurs.lv/#/sv/secinājums*). Ar jēdzienu „slēdziens" tiek saprasts spriedums, doma, atzinums u. tml., kas ir izsecināts no kādiem faktiem, likumsakarībām, spriedumiem u. tml. (sk. *Latviešu literārās valodas vārdnīca. 1. – 8. Rīga, Zinātne, 1972. – 1996., pieejams: http://tezaurs.lv/#/sv/slēdziens*). Līdz ar to minētie jēdzieni, lai arī tie var ietvert sevī kādas nianses, tomēr, kā to pamatoti norādīja tiesas sēdē pieteicēja pārstāvis, tie faktiski var tikt uzskatīti par sinonīmiem. Arī šajā lietā nav tik būtiski nošķirt, vai pieteicēja norādītie formulējumi ir tieši secinājumi vai tomēr slēdzieni. Būtiski ir saprast, vai 26. septembra aktā ierakstītajiem formulējumiem ir secinājuma raksturs vai arī tomēr tie ir nepastarpināti ar pieteicēja acīm uztverti un, tos neanalizējot un neinterpretējot, pierakstīti fakti.

26. septembra aktā norādīts, ka „pagalmā esošā ēka ir neapdzīvojama telpu grupa" un ka tā „tiek izmantota kā garāžu bokss" (*lietas 40. lapa*).

Tiesa konstatē, ka minētās frāzes nav pamatotas ar kādiem dokumentiem, jo 26. septembra aktam nav pievienoti dokumenti. Tāpat to formulējums nav rezultāts fakta fiksēšanas laikā pielietotiem tehniskiem līdzekļiem vai mērierīcēm. Kā norādīts pašā 26. septembra aktā, minētais formulējums tapis, pieejot pie attiecīgās ēkas un konstatējot – acīmredzot – tur vizuāli redzamo situāciju.

Izvērtējot lietas materiālos norādīto, tiesa atzīst, ka pārsūdzētajā lēmumā pamatoti norādīts, ka no 26. septembra aktā iekļautās informācijas nav saprotams, kādā veidā pieteicējs fakta fiksēšanas brīdī varēja vizuāli uztver tajā norādītos formulējumus.

Kā pieteicējs paskaidrojis padomei (*lietas 61. un 62. lapa*), apgalvojumu par neapdzīvojamu telpu grupu iespējams izteikt, neko nesecinot, vien aprakstot redzamo. Pielietojot dzīvē gūto pieredzi, iespējams secināt, vai telpa ir piemērota un vai tā tiek izmantota dzīvošanai. Fakta fiksēšanas mērķis ir bijis konstatēt, ka telpa pēc iekārtojuma ir uzskatāma par neapdzīvojamu telpu. Minēto apliecina arī publiski pieejamā informācija Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā. Arī garāžas boksu pieteicējs redzējis, vien apskatot ēku. Tam bija uzstādītas paceļamās durvis, kādas dabā tiek izmantotas automašīnu iebraukšanai un izbraukšanai, un ēkas iekšpusē bija uzstādīts auto pacēlājs. Proti, būvē atradās garāžai raksturīgi elementi. Paskaidrojumos disciplinārlietā pieteicējs papildus norādījis, ka minētajā telpā nebija redzami nekādi priekšmeti, kas liecinātu, ka tā paredzēta dzīvošanai (*lietas 27. un 28. lapa*). Arī pieteikumā tiesai pieteicējs apliecina, ka 26. septembra aktā fiksētā informācija satur dabā redzēto apstākļu tiešu atspoguļojumu. Pieteicējs norāda, ka ēkai ir paceļamie vārti. Lai arī tādā telpā teorētiski var mitināties personas, tomēr šāda telpa nevar tikt atzīta par dzīvojamo telpu. Dzīvojamai telpai jābūt iekārtotai tā, ka tā izmantojama dzīvošanai parastos apstākļos. Lietu ierastajai kārtībai nav atbilstoši dzīvot telpā, kurai ir paceļamie vārti. Ielūkojoties ēkā caur logu, bija redzams, ka tā ir garāža, nevis dzīvoklis.

Tomēr no minētajiem pieteicēja paskaidrojumiem tiesa secina, ka 26. septembra aktā ierakstītās frāzes nav ar maņu orgāniem uztvertu faktu tiešs formulējums vārdos. Pieteicējs pats norāda, ka līdz aktā norādītajām frāzēm nonācis, racionāli apsverot fakta fiksēšanas vietā redzamo (piemēram, paceļamās durvis, autopacēlājs, dzīvošanai piemērotu mēbeļu un dzīvokļa aprīkojuma neesamība) un no tā izsecinot 26. septembra aktā ierakstāmos formulējumus.

Kā pamatoti to norāda arī Tieslietu ministrija paskaidrojumos tiesai, apstākli, ka telpa ir neapdzīvojama, raksturo fakti, kas liecina, ka tā varētu nebūt piemērota dzīvošanai, un kas ir uztverami ar maņu orgāniem vai mērierīcēm. Savukārt norāde, ka telpa tiek izmantota kā garāžu bokss, pamatota uz konstatēto, ka telpā atrodas auto pacēlājs. Ņemot vērā minēto, nav iespējams konstatēt, ka 26. septembra aktā ierakstītie formulējumi ir nepastarpināti ar pieteicēja acīm uztverti un pierakstīti fakti, jo konkrētie formulējumi ir pieteicēja secinājumi, kas izdarīti, analizējot uztvertos faktus par telpu un tajā notiekošo.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka ar pārsūdzēto lēmumu pamatoti atzīts, ka pieteicējs, iekļaujot 26. septembra aktā secinājumus, ir pieļāvis metodisko norādījumu 1. un 17. punkta pārkāpumu.

Tas, ka metodiskie norādījumi, iespējams, ir nepilnīgi, nevar būt attaisnojums to pārkāpšanai. Turklāt metodiskos norādījumus izstrādā pati padome, kas atbilstoši Tiesu izpildītāju likuma 112. pantam un 126. panta pirmajai daļai ir Latvijas zvērinātu tiesu izpildītāju pārstāvības un uzraudzības institūcija, kā arī Latvijas Zvērinātu tiesu izpildītāju kolēģijas, kas savukārt ir neatkarīga zvērinātu tiesu izpildītāju profesionāla korporācija, kas apvieno visus Latvijā praktizējošus zvērinātus tiesu izpildītājus, pārvaldes un izpildu institūcija. Līdz ar to paši zvērinātie tiesu izpildītāji var rosināt padomi metodiskos norādījumus pilnveidot.

[9] Attiecībā uz pārsūdzētajā lēmumā papildus konstatēto, ka 26. septembra aktā un 30. septembra aktā norādīta atšķirīga informācija par telpu /adrese/, kadastra numurs /numurs/, tiesa norāda turpmāk minēto.

26. septembra aktā norādīts, ka dabā nav konstatējama telpa /adrese/, kadastra numurs /numurs/(*lietas 40. lapa*). Savukārt 30. septembra aktā norādīts, ka pieteicējs fakta fiksēšanai ieradies „pēc adreses /adrese/" (*lietas 41. lapa*).

Lai arī tiesa atzīst par pamatotu pieteicēja pārstāvja tiesas sēdē norādīto, ka telpas adrese un telpas esamība vai neesamība ir dažādas lietas, tomēr no 30. septembra aktā formulētā izriet, ka pieteicējs ieradies tieši minētajā telpas, nevis ēkas adresē. Turklāt 30. septembra aktā tālāk aprakstīts, kas telpā redzams, ieskatoties tajā pa logu. Tā kā 30. septembra aktā nav atsevišķi minēts, ka pieteicējs ir ieskatījies pa logu citā telpā, nevis telpā Nr. 4 (adresē, kurā, kā norāda, ieradies), tiesa atzīst, ka no minētā var secināt, ka 30. septembra aktā ir rakstīts par telpu Nr. 4, par kuru iepriekš 26. septembra aktā norādīts, ka tā neeksistē. Līdz ar to pārsūdzētajā lēmumā pamatoti norādīts, ka 26. septembra aktā un 30. septembra aktā norādīta atšķirīga informācija par telpu Nr. 4. Tiesa atzīst, kas minētais var radīt šaubas par pieteicēja fiksēto faktu atbilstību faktiskajai situācijai, kā tas arī norādīts pārsūdzētajā lēmumā.

[10] Attiecībā uz pārsūdzētajā lēmumā iekļauto teikumu, ka zvērināts tiesu izpildītājs nevar fiksēt to, ka dabā nav konstatējams kadastra objekts, tiesa norāda turpmāk minēto.

Nekustamā īpašuma objekta noteikšanai atbilstoši Nekustamā īpašuma valsts kadastra likuma 18. panta 3. punktā norādītajam veic kadastrālo uzmērīšanu. Atbilstoši Ministru kabineta 2012. gada 10. janvāra noteikumu Nr. 48 „Būvju kadastrālās uzmērīšanas noteikumi" 2. punktam, lai iegūtu faktiskajai situācijai apvidū atbilstošu informāciju, Valsts zemes dienests veic ēkas, inženierbūves un telpu grupas kadastrālo uzmērīšanu. No minētā izriet, ka kadastra objekta esamības noteikšanai dabā normatīvajos aktos ir paredzēta cita, īpaša kārtība, un kadastra objekta neesamības dabā fiksēšana nav zvērināta tiesu izpildītāja kompetencē.

Pretēji pieteicēja norādītajam, tiesas ieskatā, ja pastāv īpaša kārtība, kā tiek noteikta kadastra objektu esamība vai neesamība, kas nav saistīta ar zvērinātu tiesu izpildītāju veicamajām darbībām, vienlaikus arī zvērināts tiesu izpildītājs fiksēs kadastra objekta neesamību dabā, trešajai personai var rasties pārpratumi un šaubas par kadastra objekta esamību vai neesamību. Tiesa jau norādīja, ka zvērināta tiesu izpildītāja fiksētajam faktam jābūt aprakstītam skaidri, saprotami un atbilstoši faktiskajai situācijai tādā veidā, lai trešajai personai būtu objektīvs priekšstats par aktā norādītajiem faktiem un apstākļiem. Zvērinātam tiesu izpildītājam, sastādot aktus, vajadzētu izvairīties no formulējumiem, ar kuriem personas varētu tikt maldinātas par lietu kārtību.

[11] Tiesu izpildītāju likuma 45. panta otrā daļa paredz, ka zvērināts tiesu izpildītājs, pildot amata darbības, cita starpā ievēro padomes apstiprināto metodiku. Metodikas neievērošana atbilstoši Tiesu izpildītāju likuma 54. panta pirmās daļas 3. punktam ir pamats disciplinārlietas ierosināšanai, kuru izskatot, pamatojoties uz Tiesu izpildītāju likuma 65. panta pirmo daļu un 66. panta pirmo daļu, disciplinārlietu komisija pieņem lēmumu un zvērinātam tiesu izpildītājam var uzlikt disciplinārsodu.

Izvērtējot normatīvo regulējumu, tiesa secina, ka tas neparedz saliktu sastāvu disciplinārpārkāpuma atzīšanai un disciplinārsoda uzlikšanai. Proti, Tiesu izpildītāju likums neparedz, ka, lai zvērinātu tiesu izpildītāju varētu saukt pie disciplinārās atbildības, bez konstatētās prettiesiskās rīcības būtu noteikti jāiestājas arī kādām kaitīgām sekām.

Ar pārsūdzēto lēmumu pieteicējam nolemts uzlikt disciplinārsodu – izteikt piezīmi.

Pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka, pieņemot lēmumu disciplinārlietā, ir izvērtēti konstatētie apstākļi to kopumā un disciplinārlietas materiāli, pieteicēja sniegtā informācija un paskaidrojumi, kā arī konstatētā disciplinārpārkāpuma raksturs un smagums. Ņemts vērā zvērinātu tiesu izpildītāju sastādīto aktu nozīmīgums un to pareizības, atbilstības un pamatotības ietekme uz uzticamību un paļaušanos zvērinātu tiesu izpildītāju sastādītajiem dokumentiem. Ņemts arī vērā, ka pieteicējam ir ilggadēja pieredze zvērināta tiesu izpildītāja amatā, līdz ar ko viņam nevar būt nezināmas metodiskajos norādījumos norādītās prasības aktu par fakta fiksēšanu sastādīšanā. To, ka minētās prasības pieteicējam zināmas, viņš apliecināja arī tiesas sēdē (*lietas 107. lapa*). Disciplinārlietā vienlaikus ņemts vērā arī tas, ka pieteicējs pieļautos pārkāpumus neatzīst un tiem nepiekrīt.

Tiesa konstatē, ka par metodisko norādījumu 17. punkta pārkāpumu disciplinārlietu komisija arī citos gadījumos pieņem lēmumu zvērinātam tiesu izpildītājam uzlikt disciplinārsodu (sk., piemēram, *Administratīvās rajona tiesas spriedumu lietā Nr. A420178517*). Līdz ar to nav konstatējams, ka pret pieteicēju būtu piemērota atšķirīga attieksme.

Tiesas konstatē, ka pieteicējam piemērots vieglākais no Tiesu izpildītāju likuma 66. panta pirmajā daļā paredzētajiem disciplinārsodiem. Minētais pārsūdzētajā lēmumā pamatots ar to, ka pieteicēja pieļautie pārkāpumi nav vērtējami kā apzināta un ļaunprātīga rīcība, bet gan liecina par pieļautu rupju neuzmanību un paviršību aktu sastādīšanā.

Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka pārsūdzētais lēmums par pieteicējam uzlikto disciplinārsodu ir tiesisks un pamatots.

[12] Ņemot vērā pieteicēja pārstāvja tiesas sēdē izteiktos iebildumus par disciplinārlietas izskatīšanu bez pieteicēja klātbūtnes, lai gan disciplinārlietu komisija vienu dienu iepriekš tika informēta par viņa atrašanos atvaļinājumā, tiesa norāda, ka pārsūdzētajā lēmumā disciplinārlietu komisijas rīcība izskaidrota un pamatota ar disciplinārlietas izskatīšanas termiņa izbeigšanos. Tāpat tiesa norāda, ka disciplinārlietas izskatīšana ar pieteicēja piedalīšanos konkrētajā gadījumā nemainītu pieteicēja pieļauto metodisko norādījumu pārkāpšanu, ko par tādu šajā spriedumā atzīst arī tiesa. Izvērtējot lietas materiālus tiesa arī atzīst, ka pieteicējam bija iespēja sniegt savus paskaidrojumus un izteikt viedokli par 26. septembra aktā un 30. septembra aktā norādīto pirms lēmuma pieņemšanas disciplinārlietā, sniedzot paskaidrojumus padomei (*lietas 59. – 64. lapa*) un rakstveida paskaidrojumu disciplinārlietu komisijai (*lietas 27. – 29. lapa*). Līdz ar to nevar apgalvot, ka pieteicēja viedoklis pirms pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas vispār nebūtu ticis uzklausīts.

[13] Attiecībā uz pieteikumā izteiktajiem iebildumiem saistībā ar 26. septembra aktā ietverto apgalvojumu, ka dabā nav konstatējama telpa ar kadastra numuru /numurs/, tiesa norāda, ka par šo apgalvojumu pieteicējam disciplinārsods nav piemērots, jo disciplinārlieta ierosināta par metodisko norādījumu pārkāpšanu, bet iespējamos trūkumus minētajā apgalvojumā atbildētāja nav uzskatījusi par metodisko norādījumu pārkāpumu.

Vienlaikus tiesa norāda, ka pārsūdzētajā lēmumā iekļautā norāde, ka minētais apgalvojums 26. septembra aktā tiek vērtēts kā neveiksmīgs formulējums, nav pretrunā ar pārējiem pārsūdzētajā lēmumā izlemtajiem jautājumiem. Kā norādīts 26. septembra aktā, neeksistē starpsiena, kura atdala telpu Nr. 3 un telpu Nr. 4. Līdz ar to pieteicējs 26. septembra aktā it kā norādījis uz eksistējošu telpu Nr. 4, bet neeksistējošu starpsienu, vienlaikus tālāk tomēr norādot uz minētās telpas nekonstatēšanu dabā. Tiesa atzīst, ka minētais formulējums ir neviennozīmīgs un var radīt pārpratumu par aktā konstatēto. Tā kā pieteicējam uzliktais disciplinārsods nav saistīts ar minēto apgalvojumu, tiesa nesaskata atbildētājas pārkāpumu, pārsūdzētajā lēmumā detalizēti neizskaidrojot tās viedokli par šo apgalvojumu.

[14] Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka pārsūdzētais lēmums ir pamatots, tiesisks un nav atceļams, savukārt pieteikums ir noraidāms.

Vienlaikus tiesa norāda, ka tā šajā spriedumā procesuālās ekonomijas nolūkā detalizēti neatrunās pārējos administratīvā procesa dalībnieku izteiktos argumentus, jo, pirmkārt, tie nevar ietekmēt tiesas iepriekš izdarītos secinājumus, otrkārt, kā atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (sk., piemēram, *1994. gada 19. aprīļa sprieduma lietā „Van de Hurk v The Netherlands" (iesnieguma Nr. 16034/90) 61. punktu*).

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251. pantu un 289. – 291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

Noraidīt /pers. A/ pieteikumu par Tieslietu ministrijas Disciplinārlietu komisijas 2017. gada 30. jūnija lēmuma Nr. 1-4.4/6 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese I. Dambe